

за отмъстяванье едно слѣдъ друго я блъснѣхъ на оскверненіе на много священны работы, и найподирь на убійството, престѣпленіе, което Богъ ненавижда. Туй престѣпленіе тя извърши съ твърдостъ, безъ двууменіе, безъ совѣстно гызаніе. Наистина, тя уби едно чудовище пълно съ кръвопролитія, заразено отъ насилія, грабежи, но пакъ са сумняваше да не бы Богъ, великыйтъ и всемплоствъ Богъ, който е приелъ безъ сумненіе отъ дѣсната си страна възлюбленныя оногози Фернанда, за когото тя пожъртвова живота си, да отблъсне нея същата, като недостойна за небеснытъ му блага.

Тя колѣничъ на голытъ плочи на пареккляса, и опрѣ пламнѣлото си чело на мрамора на жъртвенника. Въ тѣзи минута единъ калугеръ влѣзе. Павлина са хвърли на колѣнытъ му, расказа му сичкытъ си душевны страданія. Този калугеръ я утѣшаваше като ѝ говорѣше за ужаснытъ ижкы чрезъ които тя щѣше да умре, и я съвѣтоваше да забрави любовьта си къмъ еретика годеникъ и да призове божіето милосърдіе и милосърдіето на преосвещеннаго Арбуеза, *мжченика*; послѣ ѝ говори пространно за блаженството... Павлина са исправъ отчаянна; тя бѣ сръшнѣла камъкъ въ тогози калугеря, и нищо не отговори. Часътъ удари, калугерътъ са оттегли.

— О! рече Павлина съ горчевина, не трѣбаше да забравямъ, че тѣзи калугеры сѣ скотове, живы машины, дѣйствующы по навикъ, а не по убѣжденіе. Высокыйтъ духъ никакъ не са намѣрва въ тѣхъ. Тѣ сѣ автоматы, и вещьството само дѣйствува въ тѣхъ. Боже милостивый! ты бѣ свидѣтель на мръснытъ калугеры и лицемѣры; прости ма защото и азъ бѣхъ тѣмъ свидѣтель. Ты който донесе въ мѣръ закона на любовьта, и само любовь си поучавалъ, прости ма, Боже, дѣто станѣхъ виновна защото обычахъ.

И тя проливаше горчивы слзы. Отъ иносескытъ си